

SF. TREI IERARHI

„Mergând, învățați toate neamurile” Matei (28,19)

Viata școlii tale

Publicație lunară a Seminarului Teologic Liceal Ortodox
„Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi

Nr. 5 - ianuarie 2021

Colegiul de redacție

Președinte,

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vicepreședinte,

Director, pr. prof. Petru-Georgel
Chichioacă

Redactori,

Prof. Cristina-Ionela Ignat
Prof. Corina Geta Balan
Pr. Prof. Vasile-Ionuț Crețu
Pr. Prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Membri,

Cadre didactice
Elevi și absolvenți
Colaboratori

Tehnoredactare și design,

Daniel-Iulian Dohotaru

Foto,

Clubul de fotografie „Lumină lină”
Alexandru Atănăsoaie

Corector,

Prof. Corina Balan

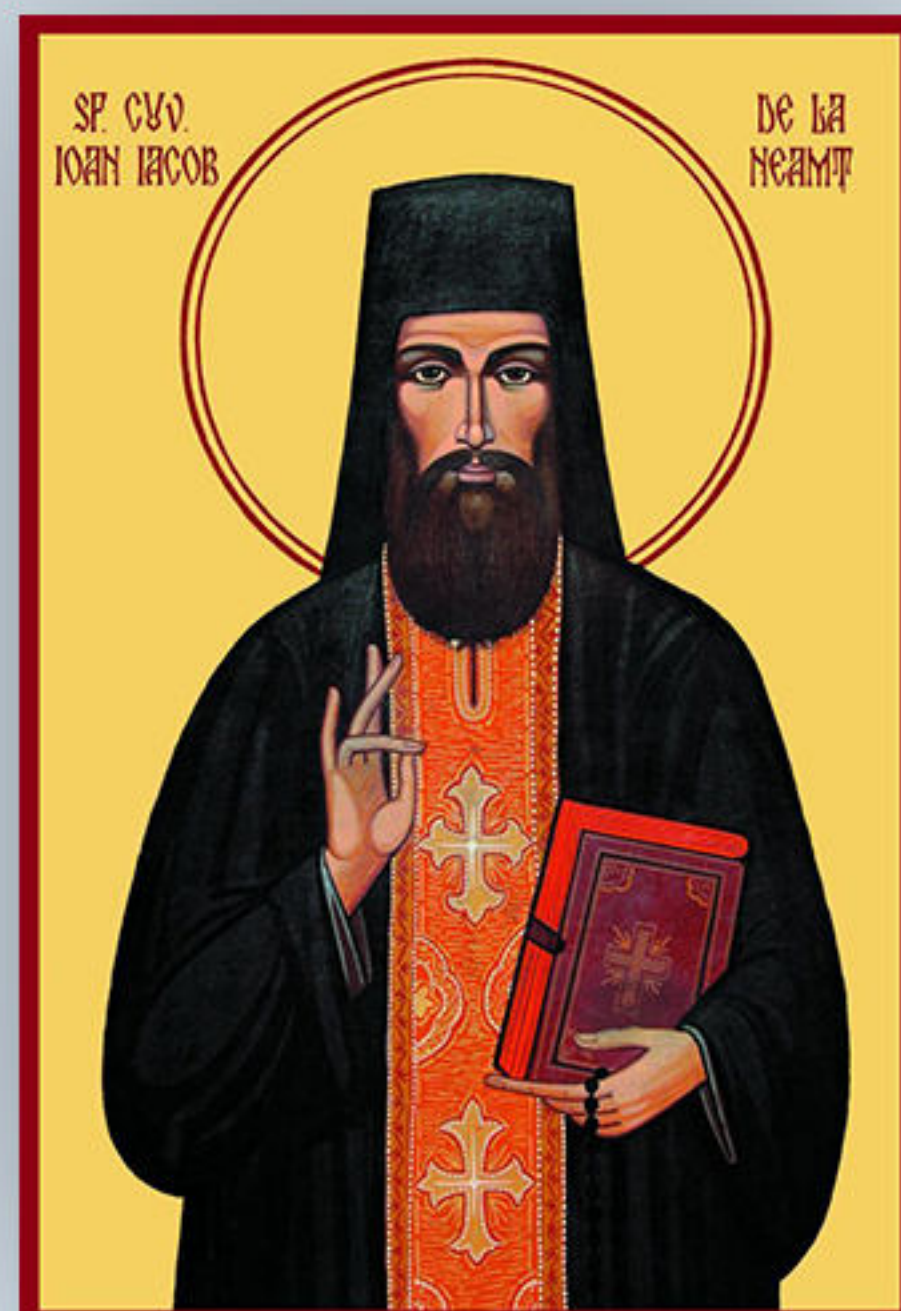
Adresa redacției,

Str. Poștei, nr. 14, mun. Dorohoi, jud.
Botoșani
Email: semdorohoi@yahoo.com
www.facebook.com/seminaruldorohoi
Cod postal 715200
Tel. / fax. 0231611961

„Viața școlii tale” este o revistă de cultură,
spiritualitate și creație, cu apariție lunară,
realizată de profesorii și elevii Seminarului
Teologic Licean Ortodox „Sfântul Ioan Iacob”
din Dorohoi.

Cuprins

Anul nou calendaristic și anul nou bisericesc.....	p. 1
Mihai Eminescu, geniul neîntrecut al neamului românesc.....	p. 2
Dor de „Luceafărul poeziei românești”	p. 3
Eminescu, împărat sau proletar.....	pp. 4-5
Distanțați fizic, dar uniți sufletește, de Ziua Culturii Naționale.....	p. 5
Numai poetul...teme și motive romantice.....	p. 6
Sfinții Trei Ierarhi, ocrotitori ai școlilor de teologie și modele pentru slujitorii lui Dumnezeu.....	p. 7
Luna.....	p. 8
Sonet.....	p. 8
Speranța de a mă iubi eu însumi.....	p. 9
Our ERASMUS family.....	pp. 10-11
Letter to Eminescu.....	p. 12
Predică la Botezul Domnului.....	p. 13
Personalități ale istoriei, spiritualității, științei și culturii românești, provenite din familii de preoți (Constantin Noica).....	pp. 14-15
Elena Doamna, femeia puternică din spatele Domnitorului Cuza.....	pp. 16-17
Unirea, națiunea a făcut-o!.....	pp. 18-19
Istoria altfel...Alexandru Ioan Cuza, între calități și defecte.....	pp. 20-21
Cuvântul lui Roată către Divan.....	p. 21
Seminarul este sămânța cea bună care-mi rodește în fiecare anotimp!.....	p. 22
Viața Sfântului Antipa de la Calapodești.....	p. 23
Picătura de COOLtură.....	p. 24
Știați că?.....	p. 24
La ziua hramului.....	p. 25

Anul nou calendaristic și anul nou bisericesc

Intrarea într-un nou an: moment de bilanț, de noi speranțe, de planuri pentru viitor. Pe de o parte, încheierea anului anterior ne poartă cu gândul către scurtimea a tot ce este pământesc, iar pe de altă parte, începutul noului an deschide orizontul eternității.

Evident, ca și creștini, avem trăiri similare și la începutul anului bisericesc, pe 1 septembrie. Atunci însă cântărim mai puțin realizările din planul material, bilanțul pe care îl facem constând în faptul că încercăm să realizăm dacă și în ce fel am devenit mai bogați sufletește nu pentru un răstimp, ci pentru totdeauna. De asemenea, atunci ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute la înnoirea râvnei pe calea credinței, cerând de la El un nou început bun al mântuirii noastre.

Mulți, pe bună dreptate, își pun întrebarea: de ce diferența aceasta de date între anul nou calendaristic și cel bisericesc. Pentru a avea un răspuns mulțumitor, e necesară o scurtă incursiune în istorie.

a) Anul nou bisericesc

Data de 1 septembrie pentru începutul anului bisericesc a fost împrumutată de la evrei care sărbătoreau atunci anul nou, conform Sinaxarului din Mineiul zilei de 1 septembrie. Evreii încep calendarul cu luna Tișri, adică cu septembrie. În prima zi din luna septembrie, evreii țineau odihnă sabatică și aduceau Domnului ardere de tot.

Potrivit Tradiției, Mântuitorul Hristos și-a început activitatea publică în ziua de 1 septembrie, când a intrat în sinagoga din Capernaum și a citit cuvintele prorocului Isaia (61, 1-2) care profeteau despre Persoana Sa dumnezeiască.

Un alt motiv al sărbătoririi anului bisericesc în prima zi a lunii septembrie este tradiția moștenită din Legea Veche, potrivit căreia în această zi a început creația lumii.

Începutul anului nou bisericesc a fost instituit de Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea (Constantinopol, 325). Ei au stabilit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor "anul bineplăcut Domnului".

b) Anul nou civil

Anul Nou este ziua care marchează începerea următorului an calendaristic.

Stabilirea zilei de 1 ianuarie ca dată la care să înceapă anul a fost făcută prin lege de către Iulius Cezar în anul 46 î. Hr. Romanii dedicaseră ziua de 1 ianuarie lui Ianus, zeul porților, al intrărilor și al începuturilor. Numele lunii ianuarie provine de la Ianus, reprezentat ca având două fețe, una îndreptată înainte (spre viitor), iar alta înapoi (spre trecut).

Recunoașterea religioasă a datei de 1 ianuarie ca început de an nou a avut loc pentru prima dată în 1691, de către Papa Inocențiu al XII-lea (înainte de această dată, Crăciunul avea rolul începutului de an nou, în Apus). Treptat, data de 1 ianuarie a fost adoptată de majoritatea țărilor europene, mai întâi în Apusul și nordul continentului (Spania, Portugalia, Franța, Suedia, Norvegia, Danemarca, Țările de Jos), apoi în centru (Prusia, Polonia), și mai târziu în Răsărit (Rusia – sec. XVIII). Tot ceva mai târziu (1752) a fost adoptată și de Regatul Marii Britanii și Irlanda.

La noi data de 1 ianuarie ca zi a anului nou calendaristic a fost introdusă prin secolul XIX, cel mai probabil în timpul domnitorului Al. I. Cuza (1859-1866), care a adoptat o serie de reforme după model occidental, vizând separarea Statului de Biserică. Până atunci, ziua avea doar semnificația religioasă, dată de praznicul Tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea Sfântului Ierarh Vasile cel Mare.

Faptul că foarte mult timp strămoșii noștri au ținut doar anul nou (bisericesc) de pe 1 septembrie e dovedit de obiceiul uratului cu plugul (Plugușorul) în ziua de Ajun și care amintește de semănatul cerealelor (secară, grâu), care se practică toamna.

Așadar, deși Anul Nou civil la noi, românii, e mai "tânăr" decât cel bisericesc, este de fiecare dată momentul unui nou început și rămâne un prilej de bucurie a întâlnirii cu Dumnezeu și cu cei dragi.

Aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru faptul că am ajuns să pășim în noul an calendaristic, rugându-L în același timp să vegheze asupra noastră și să ne ajute în continuare, împlinind cu atotputernicia Sa lipsurile și neajunsurile noastre, căci Însuși Domnul spune în Evanghelie: "... fără Mine nu puteți face nimic" (In. 15, 5).

(Director, Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ)

Mihai Eminescu, geniul neîntrecut al Neamului românesc

Mihai Eminescu, geniul neîntrecut al Neamului românesc, trăiește mereu printre noi. El prin aceasta este etern, pentru că lucrează de-apururi, strălucind pe firmamentul idealului celui mai înalt și inspirând conștiințele cele mai alese ale Nației.

Geniul național, Eminescu, e acela care a rostit cuvintele că Biserica Ortodoxă Română este „maica” poporului român.

Tânărul Eminescu scria ode și elegii, poezii sociale și filosofice, romane și cântece patriotice, cu răsunete de buciume și arme, ca'n Psalmii versificați de Dosoftei... Citiți toate acele compuneri geniale din tinerețe și gândiți-vă o clipă cum pregăteau ele sufletele din Ardeal, din Bucovina, din Basarabia, de pretutindeni...

Eminescu vorbește cu respect și tolerant despre catolicism, ca și de toate religiile lumii, din toate veacurile, dar să nu uităm un lucru esențial: cu câtă vigoare protestează el împotriva ridi-cării unei catedrale catolice în București, și cât de credincios ră-mâne el, în scrisul său, Ortodoxiei noastre naționale!

Ar fi prea puțin aceasta. Este și altceva, cu totul însemnat.

Eminescu a întrezărit – poetic și profetic – și un imperialism ortodox român în întreg Orientul Europei. Eminescu scrie astfel:

„A se convinge Turcii că imperiul trebuie reîntinerit prin introducerea limbilor naționale în biserică și prin trezirea patriot-tismului local, excitat și împotriva Rușilor și împotriva Austriacilor.

Grecii trebuie eliminați cu totul din guvernarea bisericii ro-mâne și substituiți prin Arabi în Orient, prin Români în Europa.

Odată un Român Patriarh, el va numi Români, Episcopi în ținuturile locuite de ei, Albanezi, Episcopi unde țările sunt locuite de Albanezi. Patriarhii vor înființa la Constantinopole o Academie de limbi orientale... La Agura, mănăstire română, la Ierusalim, strană română.”

Nu cităm mai mult. Se înțelege deplin că Eminescu a stăruit în dragostea sa pentru misiunea Bisericii noastre ortodoxe națio-nale și i-a profetizat - pe temeiul naționalismului său organic - un rol extraordinar. Să cugetăm o clipă la aceste cuvinte ale marelui vizionar și să constatăm că de la 1916 încoace, treptat-treptat, subt marele Rege Ferdinand I al întregirii și subt măritul nostru Rege Carol II al Culturii, se îndeplinesc toate zisele lui Eminescu.

Biserica noastră strămoșească, ortodoxă, a devenit de astăzi înainte chiagul Ortodoxiei întregi.

Mulțimile uriașe din visurile lui Eminescu vin în valuri și preamăresc momentele hotărâtoare, puncte de hotar în ceea ce privește Biserica străbunilor noștri, Bi-serici la care-a gândit Eminescu și s-a inspirat de la ea - așa precum și alții – s-au inspirat din simțirea lui Eminescu.

Geniul național a lucrat și într-o parte și în alta. Cum a lucrat în trecut, așa va lucra și în viitor, după cuvântul unui poet ardelean:

„Oricare zi e o privire

În urmă, dar e și un vis.

Căci zilele sunt zori și-amurguri,

Drum început și drum închis”,

„Drum închis” părea clipa când, în 1889, trecea marginile acestei vieți Eminescu. Era însă „drum început” pentru Nația noastră.

(Pr. Dumitru FURTUNĂ, Revista Biserica Ortodoxă Română, an 1938, pp. 653-657, redactat de pr. Marius ONOFREI)

Dor de „Luceafărul poeziei românești”

Parteneriat între Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi, Parohia „Pogorârea Duhului Sfânt” Cobâla și Asociația „Prietenii Basarabiei, Bucovinei și ținutului Herța”.

Dacă ar fi să vorbim despre Eminescu, pe scurt, am vorbi despre o iubire întru totul tainică; dar, nu o iubire oarecare, vremelnică. Când ne referim la iubirea lui Eminescu, ne referim la focul inimii aprins pentru cinstirea patriei, ne referim la vibrația prin care muzica sa ne înfioară auzul cu fiecare notă intonată, ne referim la cântecul maiestuos al păsărilor, la natură, la neam, la meșteșuguri, la tot ce înseamnă „pur românesc”!

În ziua de 14 ianuarie 2021, premergătoare aniversării poetului, la Parohia „Pogorârea Duhului Sfânt” din Satul Cobâla, Comuna Șendriceni, sub organizarea Părintelui Teodor Ciurariu, s-a desfășurat o activitate de comemorare a marelui poet „fără de pereche”, după cum îl citează cărțile.

Invitați de onoare la această zi au fost: Membrii Asociației „Prietenii Basarabiei, Bucovinei și ținutului Herța” sub îndrumarea Prof. Dr. Vasile Adăscăliței, Prof. Corina Balan, Comisar Șef Dr. Cristian Cucoreanu, fostul șef al I.P.J. Botoșani, Daniel-Iulian Dohotaru, Adina-Delia Dohotaru, George-Bogdan Amurăriței (elevi ai Seminarului dorohoian), Mariana Adăscăliței, poet, Marin Dohotariu, primar al comunei Șendriceni, pr. Constantin Bistriceanu, pr. Florin Pleșca și alții.

Evenimentul a debutat cu slujba de pomenire a poetului, săvârșită de către un sobor de șapte preoți sub protia Părintelui Misionar Protopopesc, Mihai Bogdan.

Prof. Corina Balan a vorbit despre apartenența poeziei „Luceafărul” la viața creștinilor, la cât de plină de învățături duhovnicești este aceasta, prezentându-ne cum poetul l-a iubit atât de mult pe Dumnezeu, încât Acesta, a fost nelipsit din scrierile sale. Dar ceea ce a fost cel mai impresionant a fost că ne-a vorbit despre acel Eminescu care a fost mereu „cu ochii în stele și cu picioarele pe pământ”.

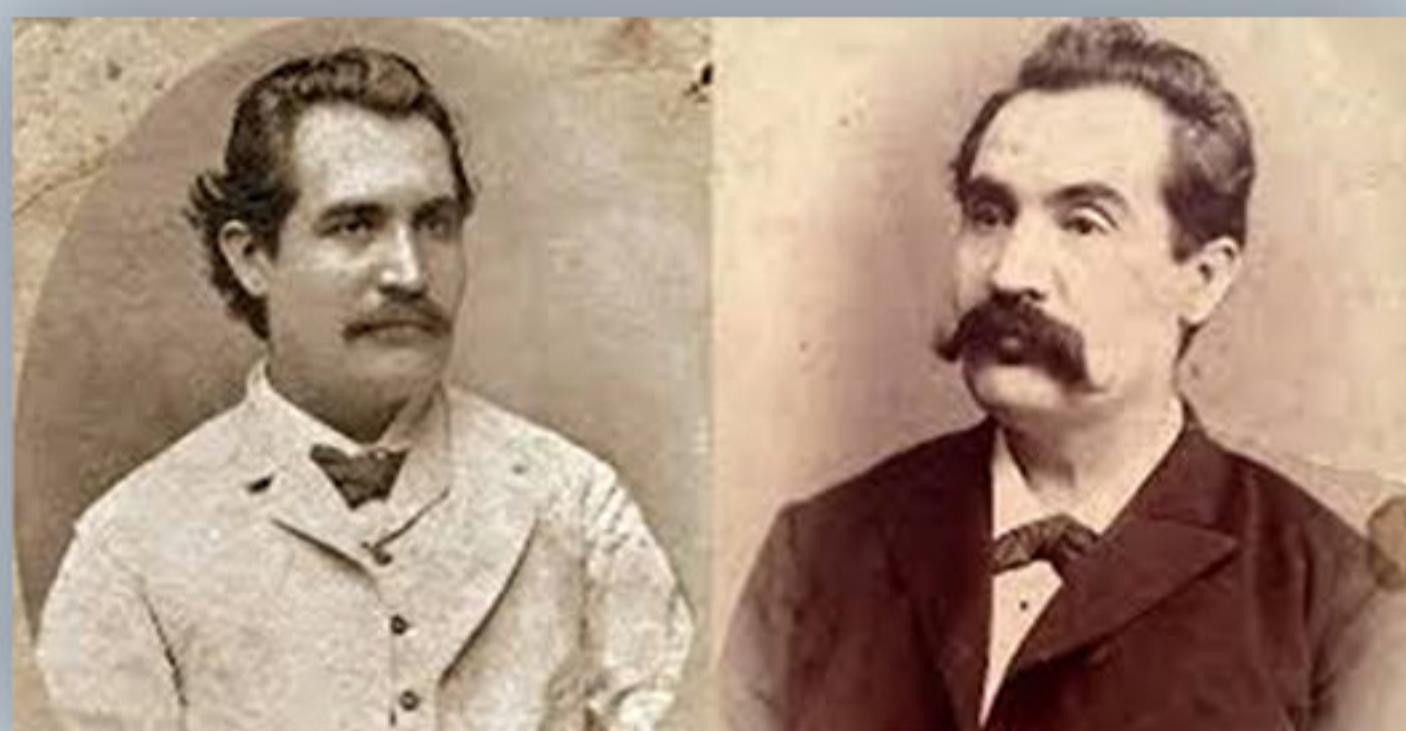
În continuare, la acest eveniment cultural, a urmat un mini-concert de poezii și cântece închinare poetului. Cei care au încântat ascultătorii au fost: Mariana Adăscăliței, rapsodul Vasile Tănase, profesorul Vasile Gologan, plutonierul adj. (r) Vasile Lungu și elevii de la Seminar.

Programul s-a sfârșit prin cuvântul de încheiere al părintelui paroh care a adresat îndemnul de a nu renunța să-i comemorăm pe cei ce ne reprezintă aievea țara, pe cei care au adus României atâtea cuvinte de laudă, chiar și peste hotare.

(Delia DOHOTARU X B, Iulian DOHOTARU XII A, George-Bogdan AMURĂRIȚEI XII A)

Eminescu *împărat sau proletar?*

Născut într-o familie numeroasă, Mihai Eminescu se acomodează foarte greu, încă de mic, la rigorile societății civile și la așteptările celor din jur. Încearca din răspuțeri să își creeze un drum al său, știind că drumul bătătorit nu este întotdeauna cel mai bun de urmat.

Foarte cunoscut pentru poeziile sale, mai puțin cunoscut pentru proză și traduceri și, aproape deloc, sau foarte puțin cunoscut pentru activitatea publicistică, Eminescu reușește să lase celor ce au putut să-i înțeleagă frământările interioare, o adevărată zestre intelectuală și un tipar extraordinar de comportament moral.

Călăuză morală a neamului său, Eminescu nu s-a dat în lături de la nimic: a încasat cu stoicism și oarecare detașare toate atacurile ce-i erau adresate, atât cele de la adversarii politici, dar și de la cei pe care îi considera prieteni sau binefăcători.

A vorbi de poet fără a-i menționa scrierile gazetărești este ca și cum am vrea să vorbim de Shakespeare fără a-i menționa pe Romeo și Julieta, Hamlet sau Macbeth. Este o impietate să considerăm că suntem în asentimentul celui ce a scris “Luceafărul” fără însă a cerceta, fie chiar și fugar, opera publicistică extraordinară pe care Eminescu a lăsat-o, nu doar mărturie, dar și testament, generațiilor ce au urmat.

Academicianul Eugen Simion este de părere că activitatea gazetărească a poetului a marcat istoria presei românești și că articolele sale ar trebui să fie predate în școlile de jurnalistică pentru ca tinerii aspiranți la această nobilă, dar istovitoare meserie, să aibă ce învăța.

Cu excepția unor scurte colaborări cu unele ziare de provincie, numele lui Eminescu se leagă de numele ziarului Partidului Conservator “Timpul”, unde a fost redactor din 1877 până în 1883. Stilul tăios și polemic, limbajul ticluit și atent, sunt remarcate numaidecât, încă de la început, prin seria de 6 articole strânse sub numele de “Icoane vechi și icoane nouă” unde autorul zugrăvește în termeni populari, cu paralele mai mult decât convingătoare, realitățile istorice ale unui sfârșit de secol controversat.

Ca redactor de ziar, Eminescu încerca să fie o voce sinceră, nepărtinitoare, criticând aspru pe toți cei care se îndepărtau de la menirea lor politică sau, și mai grav, uitau că trebuie să apere interesele naționale. Alteori, poetul erudit, găsea nonconcordanțe sau informații eronate în discursurile politice, cum este și cazul din 1878, când îl contrazice pe D.Hulban, care, “spre a amăgi o adunare incultă”, citează în limba franceză pasajul “Forța primează dreptul” și îl atribuie în mod eronat lui Schopenhauer, însă Eminescu face corectura și menționează în articolul “Contestarea alegerii d-lui Maiorescu” că respectivul pasaj aparține de fapt lui Max Stirner, pseudonimul unui oarecare Gaspar Schmidt, fost teolog german.

Interesant de amintit este și faptul că cele mai multe articole eminesciene au fost trimise către tipar fără titlu. Titlurile sub care se cunosc acum au fost atribuite mai târziu de către cei care și-au aplecat atenția asupra muncii sale gazetărești. Numele articolelor au fost de cele mai multe ori atribuite într-un mod arbitrar și cu totul neelocvent.

Eminescu a fost câinele de pază al culturii românești și a vegheat neîncetat ca valorile reale ale națiunii să nu se piardă în neantul mediocrității. Acțiunea nesăbuită de a înota împotriva curentului, de a spune lucrurilor pe nume și de a arăta faptele de corupție ale vremii dar și actele de trădare ale celor ce nu iubeau cu adevărat suflarea românească, fac din poet un pária al societății de sfârșit de veac XIX.

El e încercat din răspuțeri, până în ultimele clipe de viață, să schimbe cursul culturii românești și să-l îndrepte spre o curgere lină, firească și lipsită de pante abrupte.

Ioan Slavici, I.L. Caragiale și Ion Creangă au fost, poate, printre puținii care l-au înțeles, cel puțin la suprafață, pe cel care a avut tăria de caracter și integritatea morală de a refuza bunurile lumești cristalizate în funcții înalte și retribuții financiare generoase, în favoarea adevărului, a omului de rând și a unității naționale.

Faptul că procesul verbal de arestare pe numele lui Eminescu a fost semnat cu patru zile înainte ca arestarea să aibă loc și că a fost pus în cămașa de forță de trei prieteni, ne dă de gândit. Ideea că actul de deces i-a fost "semnat" de doi martori analfabeți, că vârsta poetului și numele tatălui au fost consemnate greșit, ne poate surprinde și chiar revolta, dar dreptul de a-l scoate pe poet din inimile noastre, dându-l uitării, nu ni-l putem deroga.

Așa cum Mihai Eminescu a stat de veghe la căpătâiul limbii române pentru noi, și noi, la rândul nostru, am putea să îi aducem un pios omagiu citindu-i opera și încercând să ni-l apropiem cu adevărat de suflet.

(Prof. Vlad ISTRATE)

Distanțați fizic, dar uniți sufletește, de Ziua Culturii Naționale

În data de 15 ianuarie 2021, de Ziua Culturii Naționale, pentru a comemora 171 de ani de la nașterea poetului, elevii Căminului Școlar al Seminarului Teologic „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi, în parteneriat cu Casa Municipală de Cultură, au organizat o manifestare cultural-artistică și o depunere de flori la bustul lui Eminescu aflat în parcul de pe strada Grigore Ghica. Jocul viu al sunetelor și poeziile atent alese și recitate au adus un strop de culoare acestei zile și au încălzit inimile trecătorilor, care nu ezitau să se oprească să audieze. Spectacolul a conținut poezii precum: „La steaua”, „Ce te legeni?...”, „Lacul” și „Doina”, dar și cântece cum ar fi: „Pe lângă plopul fără soț”, „Sara pe deal” și „De ce nu-mi vii?”, interpretate în cele mai frumoase moduri.

Un „mulțumesc” se cuvine celor care s-au ocupat de sonorizare și de fotografie, însă cu siguranță sunetul s-ar fi propagat mai bine, iar pozele ar fi fost mai frumoase dacă nu ne-ar fi oprit măștile. Totuși, datorită lor, ne va rămâne în amintire o zi istorică - Ziua poetului Mihai Eminescu, cu distanțare socială, însă uniți prin poezie.

Celebrarea Zilei Culturii Naționale a fost unică, deoarece, cu toate că iubitorii de poezie eminesciană nu au reușit să intre în sălile de spectacole, au reușit să transforme parcul într-o scenă animată în aer liber. I-am adus în dar cele mai frumoase poezii într-un acompaniament plăcut al chitarelor. Imaginați-vă cum frigul zilei de iarnă, a ajuns să fie nesimțit datorită sentimentelor de recunoștință și de bucurie față de această zi importantă.

Considerat „poetul nepereche”, Eminescu ne-a mângâiat sufletele cu scrierile sale, făcându-ne mândri că ne-am născut pe plaiurile copilăriei lui!

(Anisia Ioana ȚIGĂNESCU, IX B)

Numai Poetul...

Teme și motive specific romantice

Cea mai importantă voce poetică din literatura română, prozator și jurnalist român, Mihai Eminescu (Mihail Eminovici, pe numele său adevărat) a văzut lumina zilei la 15 ianuarie 1850 în Botoșani, pentru ca la 15 iunie 1889 să treacă în lumea fără de cuvânt. A fost al șapte-lea din cei unsprezece copii ai căminarului Gheorghe Eminovici, provenit dintr-o familie de țărani români din nordul Moldovei, și ai Ralucăi Eminovici, născută Iurașcu. Debutul în literatură l-a avut cu poezia „La mormântul lui Aron Pumnul”, urmând să redacteze în revista Familia, din Pesta, a lui Iosif Vulcan, poezia „De-aș avea”. În același an, au mai apărut în Familia, alte cinci poezii.

Petrecându-și copilăria la Ipotești, în casa părintească, poetul a dezvoltat o dragoste desăvârșită pentru tema naturii, a copilăriei și pentru plaiurile natale, astfel a scris o multitudine de poezii referitoare la codrul în care și-a petrecut timpul liber, a visat și a contemplat spre un viitor nemuritor al carierei sale. Datorită acestui ambient a reușit să semneze poezii, precum: „Ce te legeni?...”, „La mijloc de codru...”, „Revedere”, făcându-ne să ne imprimăm panorama acestui codru, prieten bun cu Poetul.

Strâns corelată de tema naturii este tema iubirii. La romantici, iubirea și natura se întrepătrund, pentru că natura vibrează la stările sufletești ale poetului.

Strâns corelată de tema naturii este tema iubirii. La romantici, iubirea și natura se întrepătrund, pentru că natura vibrează la stările sufletești ale poetului.

Unul dintre obiectivele turistice ale acestui colț de natură este lacul cu nuferi, o altă sursă de inspirație. Aflat la 4 km de Memorialul Ipotești, lacul a reprezentat și reprezintă o curiozitate a naturii.

Loc viu al memoriei operei, lacul, ca și pădurea, romantice în sălbăticia lor, induc turiștilor incantații eminesciene. Valorificându-le au luat naștere texte lirice deosebite, precum: „Somnoroase păsărele” și „Lacul”

Cu un puternic impact asupra cititorilor este și tema timpului, reliefată în texte, cum ar fi: „Trecut-au anii...”, dar și poezia de inspirație filosofică.

De altfel, dragostea lui Mihai Eminescu pentru folclorul național a fost profundă, poetul simțindu-și rădăcinile spirituale adânc înfipite în sufletul neamului românesc, fiind fascinat de creațiile populare, culegând doine, legende și basme care l-au inspirat și i-au influențat creația.

Sugestiv spiritului eminescian este poemul „Luceafărul” - un poem-sinteză, avându-și originea în basmul popular „Fata din grădina de aur”, cules de germanul Richard Kunisch. Se apreciază prezența mitului „Zburătorului”, acesta fiind valorificat în primul tablou al poemului „Luceafărul”, prin visul erotic al fetei de împărat care, ajunsă la vârsta dragostei, își imaginează întruparea tânărului în ipostază angelică și în ipostază demonică, pentru a putea dialoga cu acesta după legile pământene. Poemul „Luceafărul” are 392 de versuri, structurate în 98 de catrene, fiind dominat de existența a două planuri: unul universal-cosmic și altul uman-terestru, care sunt în antiteză unul către celălalt și se interferează uneori în cele patru tablouri, gândite ca entități distincte.

Se știe că istoria este nisipul ce rămâne din clepsidra timpului, iar poetul a cultivat gustul pentru trecut și pasiunea pentru istoria națională. Nu a ezitat și a valorificat și această temă, în texte, precum: „Scrisoarea III”, „Împărat și proletar”.

Numai Poetul...numai Eminescu ne-a mângâiat sufletele cu scrierile sale cu iz de tradiționalitate, făcându-ne mândri că ne-am născut pe plaiurile copilăriei lui și că îl cinstim an de an în cele mai unice moduri.

„Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși”, spunea Eminescu, insuflându-ne ideea că Dumnezeu ne-a dat un rol în viață - să ne perpetuăm specia, nu doar la nivel genetic, ci și la nivel valoric, spiritual. Cu fiecare experiență dobândită în procesul vieții, care este de fapt procesul cunoașterii, dar și al emoției, ne maturizăm descoperind ceea ce este lângă noi, dar mai ales ceea ce suntem noi, devenind, astfel, filosofi ai propriilor situații de viață.

Sfinții Trei Ierarhi, ocrotitori ai școlilor de teologie și modele pentru slujitorii lui Dumnezeu

În data de 30 ianuarie a fiecărui an, Biserica noastră îi sărbătorește cu multă bucurie pe Sfinții Trei Ierarhi, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, „vase alese ale Duhului Sfânt”, „Apostoli de după cei doisprezece Apostoli”, părinți, dascăli ai lumii și ierarhi cu viață sfântă și pilduitoare. Cu acest prilej, Sfinții Trei Ierarhi sunt celebrați și ca ocrotitori ai tuturor Seminarilor și Facultăților de teologie ortodoxă din lume.

Ca în fiecare an, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi a îmbrăcat haine de sărbătoare, invitându-i pe toți prietenii școlii la un program liturgic deosebit. Astfel, în ajunul sărbătorii, începând cu orele 17, a fost săvârșită slujba Vecerniei unită cu Litia, în sobor de preoți, profesori și absolvenți ai Seminarului, sub protia părintelui protopop Stelian Ciurciun. În cuvântul de învățătură rostit la finalul slujbei, părintele director Petru-Georgel Chichioacă a adus în atenție principalele repere ale vieții lor și motivele pentru care Sfinții Trei Ierarhi sunt socotiți patroni ai instituțiilor de învățământ teologic:

„Cu toții au dus o viață aspră, de călugări, deși au fost ierarhi și s-au bucurat de cinste, de demnitate. Cu toate acestea, au dus o viață smerită, modestă, o viață în care mai important era aproapele și nu propria lor persoană. Așadar, au arătat jertfelnicie și, așa cum o lumânare care arde puternic se stinge, se consumă mai repede, așa și viața lor nu a fost îndelungată în ani, mai ales viața Sfântului Vasile și a Sfântului Ioan, dar viețile lor au fost foarte bogate în fapte. Prin viața lor pilduitoare ne-au învățat că Evanghelia lui Hristos se trăiește, nu este doar o simplă teorie, nu este suficientă cunoașterea. Toți trei au fost oameni de acțiune, oameni practic, au organizat Biserica, au dat reguli pentru păstoria credincioșilor, reguli bazate întotdeauna pe Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Deci au fost oameni care, prin tot ceea ce au făcut, s-au dovedit a fi mari dascăli și învățători ai lumii.”

În însăși ziua praznicului, Utrenia, Acatistul și Sfânta Liturghie au fost săvârșite în Paraclisul Seminarului de un sobor restrâns de preoți, absolvenți din primele promoții de după redeschiderea Seminarului petrecută în anul 1993.

În cuvântul de învățătură rostit la finalul slujbei de pomenire a ctitorilor, profesorilor, elevilor și absolvenților adormiți în Domnul, părintele profesor Ionuț Ștefan Apetrei a făcut o incursiune istorică și duhovnicească prin viața Sfinților Trei Ierarhi, punctând reperele importante ale personalității și lucrării lor în slujba Bisericii. La finalul cuvântului, părintele e evocat, cu multă emoție, „viața și petrecerea” unuia dintre ctitorii din contemporaneitate ai Seminarului, părintele profesor Constantin Muha, în a cărui grijă s-a aflat „școala de la răscruci” vreme de 25 de ani:

„Dacă ne gândim la Sfinții Trei Ierarhi, care au fost aleși de Dumnezeu, pentru momentul respective, secolul al IV-lea, poate cel mai greu secol al Bisericii și Dumnezeu le-a dat mult har ca să întărească Biserica, cu siguranță că și părintele Muha Constantin a fost un dar și pentru Seminar, și pentru municipiul Dorohoi și pentru zona Botoșanilor. Părintele a fost și un preot jertfelnic și un dascăl care a avut multă dragoste, o cultură teologică și darul acesta de la Dumnezeu de a pregăti tineri pentru slujirea preotească. Este printre puținii preoți care nu a fost doar părinte pentru credincioși, ci și părinte pentru părinți, profesor, dascăl, pedagog, pentru generații întregi de tineri care mai apoi au devenit preoți și care astăzi slujesc la altarele bisericilor.

Momentul de astăzi, desi are o solemnitate aparte, în acest an nu-l mai avem pe părintele printre noi. Dar în Sfânta Liturghie avem un moment foarte frumos, de taină, în jurul Sfintei Mese, înainte de rostirea Crezului, preoții își dau sărutarea păcii, rostind <Hristos în mijlocul nostru> și răspunzând <Este și va fi, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin>. Cu siguranță, Domnul este în mijlocul nostru. Cu siguranță, astăzi au fost și Sfinții Trei Ierarhi, care ne-au întărit cu rugăciunile și cu harul lor. Și pe lângă dâșii, cu siguranță a fost și părintele Constantin, căruia îi purtăm o caldă amintire și foarte multe emoții.”

Ca o completare artistică a zilei, finalul sărbătorii a fost dedicat vernisării unei expoziții de suflet. Astfel, toți participanții au avut deosebita emoție de a fi cuprinși, precum odinioară, de zâmbetul cald al părintelui în cele 52 de ipostaze surprinse de-a lungul vremii, de a găsi mângâiere și sprijin în cuvintele de înaltă calitate, rostite cu diferite prilejuri și consemnate de-a lungul anilor, și, de asemenea, de a auzi aievea, precum un testament, cuvintele prin care an de an, părintele „zidea” edificiul spiritual al Seminarului, conferindu-i instituției prestigiu, calitate în actul educațional și, mai cu seamă, perspectiva unei educații orientate spre veșnicie.

Mulțumind tuturor colaboratorilor și ostentorilor Seminarului, fie ca Sfinții Trei Ierarhi să ne întărească și pe noi în aceste vremuri grele, să ne aducă mai aproape de Dumnezeu, să ne înalțe gândurile către tainele Împărăției, și mai ales să aducă pace, dragoste și unitate!
(Pr. prof. Cosmin Constantin PRISTAVU)

Luna...

Odată... am privit prin fereastra camerei
mele
la stropul din lacrima nopții
ce strălucea pe cer.
Avea o formă nedefinită,
părea un oval creat din lumină,
dar pătruns de mister.
Privind-o, mi-am simțit sufletul
tresărind de dor...vrând parcă să se
elibereze din mine.
Acum... un cenușiu acoperă lumina,
iar sufletul meu începe să se zbată
ca un pește pe uscat.
-Suflete, suflete, ce-nseamnă pentru tine
acea palidă lumină?
-Atunci... când am fost închis în sicriul
de lut
un strop din mine s-a desprins și-a căzut
din cer,
rămânând să-mi lumineze întunericul...
Și acum... încerc din nou să ajung la ea...

Luna...

(Andra-Maria IGNAT, XII B)

Sonet

Privesc spre cer căutând umanitate în
Luceafăr
Și văd scânteii în depărtare, învăluite în
întunericul de-acum.
Lumina întunecată a celor noi, trans-
formă literele-n scrum,
Îmbină ura cu arta...se-nchide poarta...
Poezie, sunt teafăr?

Și dacă în fizică întunericul e lumina
bătrână
Trebuie să caut liniștea în întunericul
creației voastre?
Să găsesc pacea în lipsa luminii evitând
ura ce le-a intrat în glastre?
Cum s-au stins scânteile cerului când au
pus arta-n urnă?

Pe Tine, Poet Nepereche, Te voi cita sub
un apus în valuri de uitare,
Te voi sculpta în minte cu cioburi din
soare și dor,
Te voi picta să-mi acopăr reflexia în
oglindea lor...murdară...

Puneai pe hârtie o nouă lume...creație
divină?
Cuvinte ce legau arta de lume și lumea de
artă -
De ce e noul pus pe pedestal și cerul stă
să cadă?

(Adrian CRISTEA, XI B)

Speranța de a mă iubi eu însumi

Folosesc viața ca pe o glumă
Am sufletul răătăcit într-o furtună
Pășesc lent, sătul să-mi distrag
Gândurile întregi
Din dreptul tristeții betegi.

Frica de a fi cu adevărat fericit
Îmi captivează la fiecare pas
Sufletul răcit.
Adânc, adânc, pătrunde
Tot mai adânc, o durere sfâșietoare
De care nimeni habar nu are.

Am creat un monstru plin de idei
Cu accelerarea ciudei,
Fiindu-mi dor de obișnuința zâmbetului
De a fi real momentului.
Răstălmăcesc un gând deloc blând,
Pe mine ploaia fixând, picături.
Poate m-am născut să fiu trist.

Am realizat ceva incredibil
Despre copacii din ploaie,
Arătându-mi mie amabil
Cum e să fii capabil
Să lasi lucrurile să treacă.

Îmi imaginez fața spunând „bună”
Zilelor bune care se tot amână.
Iar atunci toate zilele mele
Rele, nu vor însemna nimic.
Sper să pot face un sens
În capul meu, războiului imens.

Am suferit destul,
E timpul să iau liftul
Spre următorul etaj al vieții mele.
Bezmeticit, mi-am adus aminte să încerc
Să fiu fericit, nu e un păcat
Să mă accept e revendicate.
Eu de ieri, eu de azi, eu de mâine
Fără excepții, eu sunt.

Am obosit, las durerea deoparte
Și îmi creez aparte
Din speranță, o umbrelă.
Întunericul din interior îmi pleacă treptat
La fel cum plec și eu, captat,
De succes, cu umbrela în mână.

(Rebeca HUȚANU, X B)

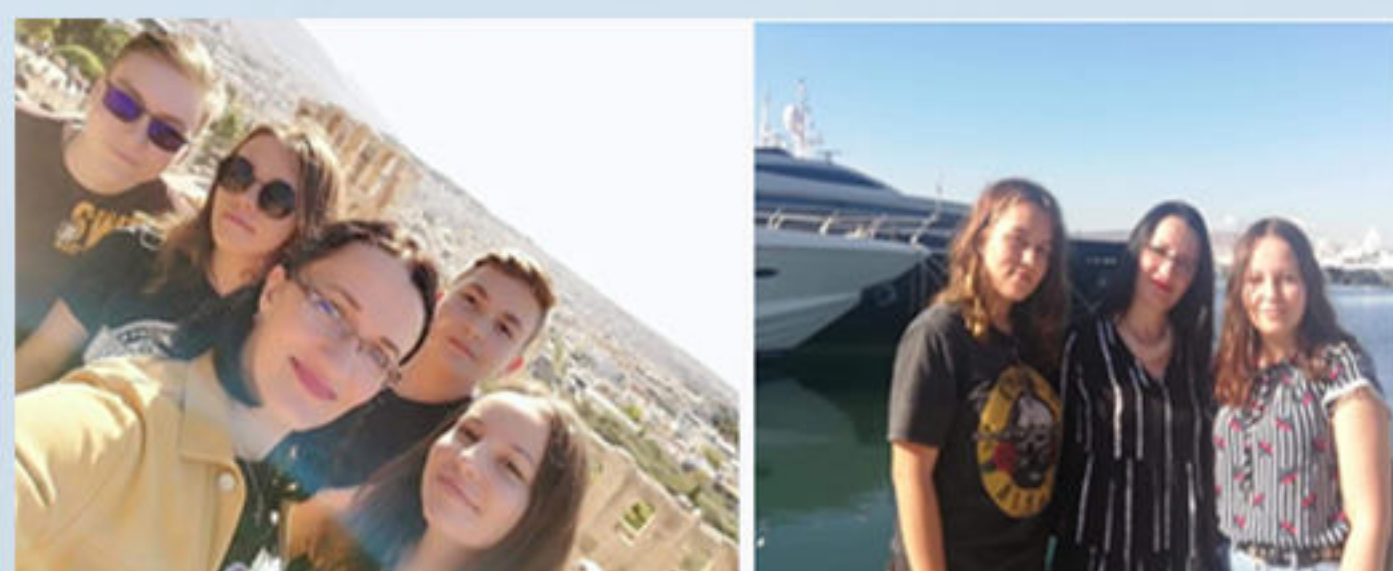
Our ERASMUS Family

Although the pandemic caused by Covid19 kept us physically apart from our Erasmus partners and friends, we found an alternative to go on with the activities of the projects.

For our first activity, this school year, students from all partner countries created some beautiful logos, but, unfortunately, we had to pick just three of ours for the logo competition. Even if all were good, the Romanian team had to rank the ones we considered more appropriate for the topic of the projects. No country could vote for their own creations.

The second activity was online, on ZOOM. It was our pleasure to meet our partners and find out more about their schools, towns and traditions, but we would have really liked to meet them in person as planned. The Romanian team was formed by ten students and four teachers. We presented our school with all the extracurricular activities, our town and part of our traditions. We can hardly wait to be able to experience Erasmus as it was before the pandemic and experience everything we were presented.

"My first Erasmus experience was in 2019 when I travelled to Greece. It was amazing as I learned about other traditions and cultures, I met new people and made new friends I still keep in touch. My host was extremely nice and hospitable. It was a life-changing experience and I would like to continue my Erasmus journey." (Andra Buțerchi, X B)

"I was involved in two Erasmus projects in 2019 and I had the chance to visit Italy and France. My experience was a very pleasant. I made a lot of friends and learned about other cultures and traditions. I could also improve my English. I loved the experience and I want to repeat it." (Bianca Ropotă, IX B)

We love ERASMUS!
#WeStayErasmus!!!

LETTER TO EMINESCU

Dear Mihai Eminescu,

I am writing this letter to express my sincere appreciation to you. You turned your passion into art, you loved unconditionally and that gave you a well-deserved respite You loved what you couldn't have and that made you "immortal and cold"; you carried "venom and charm" in your soul and that brought you inspiration. I don't think that anyone could be like you or recreate your inner concerns.

You combined the love of your life with poetry and ART came out. You wrote so many poems for her and everything you wrote was a detailed description of your sorrow and of your unfulfilled and unshared love.

I also appreciate your bipolarity because while you were writing "Oh, stay!" at the same time you were saying "Goodbye!". "Loving in secret", you asked yourself "What is love?" but still "Love is gone ...", all too soon.

You also had a love for nature. We can say that, in a way, nature was your mistress. In nature you found the consolation and peace you needed, you found inspiration, strength and the desire to live and love cosmically.

When I read your poems, I feel thrilled and I can't believe how much love can be found in your literary creations.

Sincerely, Teodora !!!

(Teodora TĂZLĂOANU, XI B)

Predică la Botezul Domnului

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Dreptmăritori creștini,

Biserica Ortodoxă a rânduit ca în această zi să se prăznuiască Botezul Domnului. Botezul Domnului este relatat în Sfânta Evanghelie după Matei , capitolul III versetele 13-17:

„În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată drep-tatea. Atunci L-a lăsat. Iar Botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul Lui Dumnezeu S-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind spre El. Și iată glas din ceruri zicând: Acesta este Fiul Meu Cel Iubit într-o Care am binevoit.”

În vechea Biserică, sărbătoarea Nașterii Domnului și cea a Bobotezei se prăznuiau împreună în aceeași zi (6 Ianuarie). În secolul al IV-lea, aceste sărbători au fost separate, iar Nașterea Domnului a fost mutată pe data de 25 Decembrie.

Botezul Lui Hristos în apa Iordanului săvârșit de Ioan Botezătorul se mai numește și Teofanie sau Epifanie. Cuvântul „Teofanie” provine din fragmentul apostolic: „Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duh, a fost văzut de îngerii, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru Slavă.”(1 Timotei 3,16). Cuvântul „Epi-fanie”(arătare) este relatat la Tit 2, 11: „harul mântuitor al Lui Dumnezeu s-a arătat tuturor oamenilor” și se referă mai ales, la Botezul Lui Hristos pentru că atunci oamenii au cunoscut Harul Dumnezeiesc. De asemenea, Boboteaza se mai numește și Sărbătoarea Luminilor după cum spune Sfântul Grigore Teologul datorită iluminării cateheților și a luminii care s-a dat prin Botez .

Sfântul Ioan Damaschin spune că Hristos nu S-a botezat pentru că avea nevoie de curățire, „ci pentru a lua asupra Sa curățirea noastră.” El Și-a asumat curățirea oamenilor în același fel în care a primit Patimile și Răstignirea cu toată durerea și suferința.

Dincolo de toate acestea, prin Botezul Său în Râul Iordan, Hristos a Sfințit apele. De aceea în ziua Bobotezei săvârșim Slujba Sfințirii Apelor, iar în timpul slujbei cerem Duhului Sfânt să se pogoare asupra apei și să o sfințească.

Râul Iordan a rămas consemnat în istorie, prin mai multe evenimente dar mai ales în legătură cu propovăduirea și cu Botezul Sfântului Ioan Botezătorul și prin faptul că Însuși Hristos S-a Botezat în acest râu. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „Iordanul este chipul neamului omenesc”. El se numește astfel pentru că are în alcătuire două izvoare: Ior și Dan.

Cert este faptul că în ziua Botezului Lui Hristos, arătarea Sfintei Treimi și cuvintele Cinsti-tului Înaintemergător au constituit mărturia oficială că Fiul Lui Dumnezeu este „ Cel din Treime ” Care S-a întrupat pentru izbăvirea neamului omenesc de păcat.

La Botezul Lui Hristos S-a arătat Sfânta Treime. De astfel, unul dintre scopurile întrupării Lui Hristos a fost descoperirea Dumnezeului Treimic, adică faptul că Dumnezeu chiar dacă are o singură ființă și o singură fire, este în trei ipostasuri: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Astfel se aude vocea Tatălui, care mărturisește și întărește faptul că Cel aflat în Iordan este Fiul Său, iar în același timp Duhul Sfânt se arată în „ chip de porumbel”.

Vocea Tatălui mărturisește și confirmă faptul că „Hristos este Fiul Său Cel iubit”. Sfântul Grigore Palama afirmă că întruparea a fost voia lui Dumnezeu.

Prezența Duhului Sfânt în chip de porumbel ne aduce aminte de potopul lui Noe, când porumbelul pe care Noe l-a trimis de pe arcă, s-a întors cu o ramură de maslin în cioc, prin care a anunțat sfârșitul potopului. În clipa Botezului lui Hristos, Sfântul Duh „ca un porumbel” a vestit sfârșitul potopului păcatului. Nu avea în cioc o ramură de măsline, ci arăta spre Mila Lui Dumnezeu, care este Hristos, adică Fiul iubit al Tatălui.

Să dăm slavă Lui Hristos, Cel ce a luminat lumea și să ne rugăm ca Sfânta Treime să ne în-vrednicească de mare mila Sa. Amin.

(Valentin CANTONAȘ, XII A)

**Personalități ale istoriei, spiritualității,
științei și culturii românești,
provenite din familii de preoți
-Constantin Noica -**

Grigore Noica (1880–1946) a fost preot, proprietar funciar, cu studii de agronomie în Germania, dar și senator în Parlamentul României. El s-a căsătorit cu Clementa Cassavovici (1885–1955). Din această căsătorie s-au născut trei copii: Grigore, căsătorit cu Coca Ivanovici; Adina, căsătorită cu Constantin Cernescu, și Constantin Noica (1909–1987), filosof, căsătorit cu britanica Wendy Muston.

Constantin Noica s-a născut la 12 iulie 1909, Vitănești, județul Teleorman și a decedat la 4 decembrie 1987 la Păltiniș, județul Sibiu); a fost un filosof, poet, eseist, publicist și scriitor român. Este membru post-mortem al Academiei Române (din 1990). Fostul ministru țărănist Nicolae Noica, este nepotul filozofului Constantin Noica.

Gimnaziul și clasele superioare de liceu, Noica le-a făcut în București, locuind la casa din capitală a familie. Dacă despre anii gimnaziali de la Liceul Dimitrie Cantemir nu se păstrează date biografice pe seama cărora poți să spui ceva despre tânărul Noica de atunci, în schimb, odată cu înscrierea la Liceul Spiru Haret, în perioada 1924-1928, mărturiile colegilor și propriile mărturisiri, ne dau posibilitatea de a schița un prim portret al adolescentului Noica. El a fost elevul silitor și nechiulanguiu, elevul cu note întotdeauna mari.

Ca licean, debutează în revista liceului, Vlăstarul, în 1927 cu eseuri care au fost publicate în anul 1934 în volumul „Mathesis sau bucuriile simple”.

Se înscrie la Facultatea de Filosofie și Litere din București, pe care o va absolvi în 1931 cu lucrarea de licență Problema lucrului în sine la Kant. Timp de trei ani îl are ca profesor pe filosoful Nae Ionescu. Dacă alți tineri au ales filozofia în perioada interbeli-

că dacă filozofia devine așadar un modus vivendi pentru niște tineri cărora probabil că nici nu le-ar fi trecut prin cap să facă în altă situația filozofia, este pentru că, la un moment dat, l-au întâlnit la Facultatea de Filosofie din București pe Nae Ionescu. Astfel, Noica a avut două modele, pe Nae Ionescu (16 iulie 1890-15 martie 1940) și pe Hegel (27 august 1770- 14 noiembrie 1831).

Grigore Noica îi lasă zestre averea pământească cât și cea sufletească fiului său, susținându-l și încurajându-l să urmeze filozofia. Despre relația dintre Constantin Noica și tatăl său nu se găsesc multe detalii doar că la un moment dat, Gabriel Ibrăileanu amintește într-un articol că imediat după ieșirea din închisoare în anul 1964, Constantin Noica, ar fi călcat pe urmele tatălui său și a devenit monah laic, abia în 1980 devinind monah oficial.

În 1934 s-a căsătorit cu Wendy Muston, o englezoaică pe care a cunoscut-o întâmplător într-o excursie, dând astfel peste cap planurile tatălui său, care dorea să-l însoare cu tânăra Cesianu, ce provenea dintr-o familie bună. Acesta a avut doi copii, Alexandrina și Răzvan, viitorul monarh Rafail. Fiul lui Constantin Noica îi calcă pe urme bunicului său Grigore care era preot, alege ortodoxia după mai multe încercări la alte culte. În familie a primit o educație creștină sumară, practicarea credinței reducându-se doar la mersul la biserică de Paști pentru a aprinde o lumânare. Scrisoare lui Noica către Rafail, publicată sub titlul “Scrisoare către Rafail” în penultimul număr apărut din revista “Prodromos” (număr dublu, 8-9 din 1968) editată de Paul Miron și Ioan Cusa în Germania Federală și Franța, ea se încheia cu o veritabilă mărturisire de credință.

O mărturisire care venea la sfârșitul unei profunde analize a lumii în care trăiește și pe care Constantin Noica o definea ca lume a cunoașterii și nu a iubirii, cum era aceea în care pășea fiul său: “Istoria toată, poate, nu este decât o lentă moarte a stăpânilor.”

„Ce poate fi în lumea voastră, dragul meu, că te-ai gândit să pleci din ea? Și sunt mulți – mi se spune – care se despart de ea, chiar dacă nu intra în ordin, ca tine. V-a mâhnit peste măsura lumea de azi? Ați găsit că o puteți sluji de dincolo de ea?

Nouă, aici, ni se părea ca lumea de azi nu mai poate fi boicotată. Este în ea ceva care urcă, și tot ce urcă e sacru. Popoarele ies acum, rând pe rând, din boicotul istoriei (cum spusese Blaga despre neamul acesta al nostru) sau ele ies din somn și animalitate. Dobitoacele și firea se primenesc. Ce e cu puțință invadează, cu bogăția lui, lumea lui ce este – și omul însuși, care populează lumea cu noi și străni fapturi, este pe cale să devină o nouă făptură, cu înzestrări sporite.

Sună, poate, naiv optimist tot ce-ți spun. Lasă-mă atunci să spun lucrurile pe limba ta, care mi-e draga și mie...

În perioada 1932 - 1934 frecventează societatea culturală "Criteriu". Perioada Criterionului are o dublă semnificație: cercul Creterionului a reprezentat o atmosferă de emulație culturală a cărei intensitate a întetit spiritul de concurență spirituală al lui Noica; în al doilea rând, "Criterionul a fost locul în care se va naște, în suflet lui Noica, germenii viitoarei convertiri legionare. Sub influența lui Nae Ionescu, prietenii lui Noica de la Criteriu - Mihail Polihroniade, Haig Acterian, Mircea Eliade - vor deveni, mai devreme sau mai târziu, simpatizanți legionari, dar Noica, fidel ideii că lupta culturală și nu cea politică este calea pentru reînvierea culturală a României, refuză uniforma și încadrarea în mișcarea legionară.

În 1933, timp de un an, urmează cursurile Facultății de Matematică, iar în primăvara anului 1938 pleacă la Paris cu o bursă a statului francez, unde va sta până în primăvara anului 1939. În mai 1940 își susține la București doctoratul în filosofie, cu teza Schiță pentru istoria lui „Cum e cu puțință ceva nou?”. În luna august a aceluiași an, scoate într-un număr unic revista Adsum (adică „Sunt aici, sunt de față”), pe care o scrie singur și o publică din bani proprii, și în care se vrea un martor imparțial, dar de fapt nu fără simpatie, al „martiriului mișcării legionare” prigonită de regimul Frontului renașterii naționale condus de regele Carol al II-lea.

În octombrie 1940 pleacă la Berlin în calitate de referent de filozofie la Institutul Romano-German. Peste numai o lună pe 27 noiembrie, în țară este asasinat de către legionari, Nicolae Iorga, iar Noica simte ca adeziunea lui la aceasta mișcare trebuie să ia sfârșit.

Aflat la Berlin, colegii germani îi cer lui Noica să scrie o succintă istoria a filozofiei românești. Cu un optimism netulburat, Noica se așterne pe treabă, incredințat fiind că lucrul la o asemenea carte nu poate dura mult. Dar curând optimismul îi este înlocuit de stupoare, căci Noica are brusc revelația tristă că, vrând să scrie o istorie a filozofiei românești, nu are de fapt despre ce anume scrie.

În perioada 1949 - 1958 are domiciliu obligatoriu la Câmpulung-Muscel. Aici, Noica și-a căpătat ideea filosofică și totodată, și-a trasat principalele coordonate ale filosofiei sale de mai târziu. În 1958 Noica este arestat, anchetat și condamnat la 25 de ani de muncă zilnică cu confiscarea întregii averi. Alături de el vor fi arestați toți participanții la seminariile private organizate de Noica la Câmpulung, iar lotul lor va purta la proces numele de „grupul Noica”.

Din 1965 se stabilește în București, unde va lucra ca cercetător la Centrul de Logică al Academiei Române, având drept domiciliu un apartament cu două camere unde Noica va ține seminarii private pe marginea filosofiei hegeliene, platonice sau kantiene. Printre participanți, se numără mai tinerii săi colegi de la Centrul de Logică (Sorin Vieru) sau de la Institutul de Istoria Artei (Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu).

În 1976, Constantin Noica îl întâlnește, la o lansare de carte care a avut loc la Cluj-Napoca, pe Iustinian Chira, bun prieten al lui Ioan Alexandru și al scriitorilor în general.

Invitat de acesta, Noica ajunge în scurt timp la Mănăstirea Rohia unde zăbovește 3 zile. Cadrul natural și biblioteca vastă îl impresionează deopotrivă pe marele filosof care nu ezită să îi povestească lui Nicolae Steinhardt despre cele văzute la Rohia, știind gândul acestuia de a se retrage într-o mănăstire.

Ultimii ani din viață începând cu anul 1975, Constantin Noica și i-a petrecut la Păltiniș lângă Sibiu, locuința lui devenind loc de pelerinaj și de dialog de tip socratic pentru admiratori și discipoli. Jurnalul de Păltiniș este un jurnal despre timpul petrecut de Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu la Păltiniș în compania maestrului lor, filosoful Constantin Noica. Este vorba în primul rând de căutarea de sine care se realizează prin cultură și în cultură, însă cu ajutorul unui maestru. Dar pentru a deveni discipolul unui mare maestru precum Noica, este nevoie de sacrificiu de sine, dar și de multă sânguință sau după cum spunea chiar Noica: nebunie, fiindcă filosofia care nu se face dintr-o anumită nebunie este una sortită eșecului. Iar criteriile după care acesta își selectează „discipolii”, sunt dure: cunoașterea limbii germane, eline și latina precum o vastă cunoaștere în domeniul filosofiei.

Însemnările de jurnal sunt între 21 martie 1977 și iulie 1981, dar, deși vizitele sunt rare, ele sunt încărcate cultural și de un profund spirit filosofic.

„... O astfel de carte istorisește o fabulă care, cu sau fără noi, merită să fie inventată.” (Constantin Noica)

Între 1974 și 1987 a deținut un apartament în blocul OS6, strada Romancierilor în Drumul Taberei. Se stinge din viață la 4 decembrie 1987. A fost înmormântat pe 6 decembrie 1987, la Schitul Păltiniș, după dorința sa, slujba fiind oficiată de un sobor de preoți în frunte cu ÎPS Mitropolit Antonie al Ardealului, Crișanei și Maramureșului. După 1989, Gabriel Liiceanu s-a ocupat de reeditarea integrală a cărților lui Noica.

(Raul GĂINĂ, XII A, lucrare prezentată în cadrul Simpozionului de la Mănăstirea Neamț)

Elena Doamna, femeia puternică din spatele Domnitorului Cuza

S-a împământenit în istoria și cugetul poporului român ca, la 24 Ianuarie în fiecare an de după 1859, să se sărbătorească Unirea Principatelor Române și să se povestească despre domnitorul întregitor și mare reformator Alexandru Ioan Cuza. Pagini întregi de istorie, de povești și povestiri au curs despre Cuza Vodă și reformele făcute pentru modernizarea statului român. Însă, despre una din cele mai iubite doamne din istoria noastră, Elena Cuza s-a scris mai puțin... puțin, dar frumos. Printre cei mai de seamă cărturari care au conturat portretul celei care întruchipa bunătatea, generozitatea, simplitatea și blândețea se numără Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, Mihail Kogălniceanu, Dimitrie Gusti și Nicolae Iorga.

Elena Cuza sau Elena Doamna, cum a mai fost numită, era generozitatea simplă și blândă, care făcea binele fără ostentație, era modelul de devoțiune și sacrificiu, pe măsura măreției domnitorului pe care l-a iubit cu atâta statornicie până la sfârșitul vieții.

Elena Rosetti s-a născut la data de 17 iunie 1825, la Iași. Tatăl, postelnicul Iordache Rosetti, era fiul Marelui Vornic, cu același nume, iar mama, Ecaterina (Catinca), era fiica logofătului Dumitrache Sturdza.

Primii ani de viață i-a petrecut la moșia părinților de la Solești, în Vaslui, alături de cei trei frați: Constantin, Dumitru, Theodor și de sora Zoe. A primit, sub supravegherea mamei, o educație aleasă dar severă, învățând de timpuriu limbile germană și franceză. La împlinirea vârstei de șapte ani, își continuă studiile particulare, cu guvernante și profesori străini, la moșia de la Șcheia a unchiului său Constantin Sturdza, împreună cu copiii acestuia și ai altor rude apropiate. În anul 1840, s-a stabilit la Iași, unde va pătrunde, încet-încet, în cercurile din înalta societate.

Fără a fi o frumusețe, tânăra Elena se remarcă prin simplitate, corectitudine, naturalețe și timiditate. Avea ochii mari, negri, sprâncene pronunțate, fața ovală, iar părul bogat îl purta strâns în cozi, cu cărare la mijloc, după moda vremii. În această perioadă îl cunoaște pe Alexandru Ioan Cuza cu care se va căsători înainte de a împlini 19 ani.

Cronicile vremii menționau faptul că rar se poate întâlni o astfel de opoziție de caractere între soți: Elena era retrasă, cumpătată, stângace și puțin timidă, lipsită de încredere în forțele proprii și cu puternice complexe de inferioritate, în schimb Cuza era total opus ei. Chiar în aceste condiții, cu un soț nestatornic și infidel, cartofor și fumător înrăit, cei doi soți aveau să păstreze pe parcursul căsătoriei lor, relații de respect.

În anul 1848, Moldova și Țara Românească au fost cuprinse de febra revoluțiilor. Revolta moldovenilor a fost suprimată repede, dar în Țara Românească revoluționarii au preluat puterea și au guvernat în timpul verii. Tânărul Cuza a participat activ la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova și la lupta pentru Unirea Principatelor. Ca urmare a înclinațiilor liberale manifestate în timpul episodului moldovenesc, Cuza devine prizonier, iar soția sa timidă și aparent lipsită de încredere în sine, a dovedit o extraordinară energie, inițiativă și hotărâre în demersul de a-și elibera soțul (își vinde toate bijuteriile de familie) primind audiență și sprijin în acest demers de la consulul britanic Cuninghan. Cuza ajunge la Viena, alături de soția sa, de unde revine, un an mai târziu, în timpul domniei lui Grigore Ghica.

În planul vieții de familie, momentele cele mai grele au fost acelea în care Elena Cuza află că nu poate avea copii, rănită fiind în sufletul ei și de uneltirile răutăcioase ale doamnelor ce râvneau la poziția și favorurile soțului ei. Printre acestea se numără și prințesa Maria Obrenovici, o frumusețe a Moldovei din acel timp cu care Cuza a avut 2 copii- Alexandru Ioan Cuza (1862 – 1889) și Dimitrie Cuza (1865 – 1888). Copii pe care Elena îi va adopta și cărora le va acordat întreaga sa atenție, ocupându-se de educația lor și înconjurându-i cu o afecțiune maternă deosebită. Cuza avea să fie silit să abdice la 11 februarie 1866, iar după două zile, acesta, împreună cu soția, amanta și cei doi fii, a părăsit Bucureștiul călătorind spre Viena, via Brașov. Se poate spune că anii de exil sunt cei mai fericiți din viața Elenei, fiindcă a reușit să-i câștige

respectul lui Cuza, chiar dacă nu și dragostea, l-a îngrijit cât a fost bolnav, în ultima perioadă a vieții lui. Acesta s-a stins din viața la 3/15 mai 1873.

Elena și-a consacrat viața actelor de caritate, astfel, după vizita realizată în iulie 1862 la spitalele civile și la micul stabiliment pentru orfani înființat de dr. Carol Davila, va susține energic construirea unei clădiri care să ofere adăpost și educație copiilor abandonați și fără posibilități; la 18 iulie 1862, a fost emis decretul de înființare a azilului pentru a cărui construire a donat „suma de 1.000 de galbeni din caseta sa particulară”; la 29 iulie 1862, în cadrul unei ceremonii, a fost pusă piatra de temelie a stabilimentului care va purta numele „Azilul Elena Doamna”-prima mare acțiune cu caracter umanitar din țara noastră. De asemenea, a lucrat la Iași ca infirmieră la spitalul „Caritatea”, a patronat numeroase baluri de caritate, a prezidat dineuri, a oferit sprijin financiar tinerelor talente și a răspândit în societate din convingerile sale despre rolul femeii în societate.

Și-a petrecut ultimii ani de viață la Piatra Neamț, consacându-se activităților de binefacere și vieții monahale. Ea s-a bucurat, în timpul vieții, de simpatia împăratului Napoleon III și a împărătesei Eugenia, a prietenilor apropiați ai soțului ei, a lui Carol I, Ferdinand și a Mariei. A trecut la cele veșnice la 2 aprilie 1909 fiind înmormântată la Solești, locul în care a copilărit.

(Ramona PRODAN, X B).

Imnul românesc

Acum, ca niciodată
Trezii-vă, români!
Având credință-n suflet
Și arma sfântă-n mâini.

În rodul născocirii
Să nu nădăjduiți,
Ci arma mântuirii
Mereu s-o mânuiți!

Uniți-vă în cuget
Prin simțuri creștinești
La sânul „Maicii voastre”
Celei duhovnicești!

În păvaza credinței
Fiind adăpostiți,
La vreme de războaie
Veți fi nebiruiți.

Tot neamul de pe lume
Și cel de sub pământ
De s-ar scula-mpotriva,
Va fi de voi înfrânt.

Plecați-vă la Domnul
Grumazul umilit,
Să vă înalțe fruntea
În „plaiul” cel dorit.

Trezindu-ne simțirea
Din suflet creștinesc,
Să punem semnul Crucii
Pe steagul românesc!

De vom păzi unirea
Și „Crezul din strămoși”,
Vom fi și jos, în lume,
Și-n ceruri glorioși!

Deci azi, ca niciodată,
Să ne vădăm creștini,
Păstrând neprihănită
Credința, prin străini!

(Sfântul Ioan Iacob Hozevitul,
redactor de Valentin CANTONAȘ XII A)

Unirea, națiunea a făcut-o!

Destinul românilor a fost dur, pentru că, deși erau uniți de origine, limbă, tradiții și cultură, au rămas separați politic în: Țara Românească, Transilvania și Moldova, și tocmai acesta i-a făcut să reziste și să lupte pentru realizarea unirii lor.

Primul care a găsit contextul politic potrivit și forța de a realiza un vis al românilor – unirea Transilvaniei, Țării Românești și Moldovei sub sceptrul său, a fost Mihai Viteazul. Vis distrus prea repede de puterile străine...

Împlinirea acestui vis trebuia să țină seamă de contextul internațional, iar Principatele Române vor deveni o problemă europeană dezbătută în conferințele Marilor Puteri la mijlocul secolului al XIX –lea. Congresul de pace de la Paris, din martie 1856, convocat după înfrângerea Rusiei a luat în discuție și problema Unirii Principatelor. Pozițiile divergente ale Marilor Puteri și mai ales opziția Austriei și Turciei au determinat convocarea unor adunări consultative, numite Adunări Ad-hoc- adunări în care au intrat reprezentanți ai tuturor claselor sociale, inclusiv țărani și care trebuiau să hotărască dacă românii vor sau nu, să se unească. Aici vorbim doar de Principatele Române reprezentate de Țara Românească și Moldova.

Tratatul de pace de la Paris a mai hotărât înlocuirea protectoratului rusesc cu garanția colectivă a Marilor Puteri, revenirea la granițele Moldovei a celor trei județe din Sudul Basarabiei, libertatea de navigație pe Dunăre, neutralizarea Mării Negre. Hotărârile Marilor Puteri au fost importante pentru români, deoarece urmăreau să împiedice expansiunea Rusiei spre Sud-Estul Europei și au facilitat realizarea unirii.

În aceste condiții mișcarea unionistă s-a intensificat odată cu revenirea în țară a revoluționarilor exilați. Încă de la începutul anului 1857 s-au constituit la Iași și București comitete centrale ale unirii. În locul celor doi domni au fost numiți de Înalta Poartă caimacami care să conducă principatele. Turcia, sprijinită de Austria, a încercat prin diverse metode să împiedice desfășurarea liberă a alegerilor în Moldova. Cu sprijinul caimacamului Nicolae Vogoride falsifică alegerile din Moldova. Acesta este momentul în care Alexandru Ioan Cuza se remarcă dându-și demisia din funcția de pârcălab de Galați. Fruntașii unioniști au adus la cunoștință Comisiei europene de la București falsificarea alegerilor din Moldova. În urma unor înțelegeri – Concordatul de la Osborne (9 august)- între Anglia și Franța, Turcia a fost forțată să anuleze alegerile. Noile alegeri au dat câștig de cauză unioniștilor.

Adunările Ad-hoc nu puteau lua hotărâri, ci doar făceau propuneri Marilor Puteri. Ambele au adoptat rezoluții asemănătoare printre care menționăm: unirea Principatelor într-un singur stat sub numele de România și aducerea pe tronul țării a unui principe străin dintr-o dinastie domnitoare din Europa și respectarea autonomiei.

În 1858 s-a întrunit conferința Marilor Puteri de la Paris, în cadrul căreia, după dezbateri prelungite s-a aprobat la 7/19 august Convenția de la Paris. Marile Puteri ale Europei nu au ținut cont de deciziile românilor, ci de propriile interese și astfel, în cadrul Convenției consideră că este de ajuns o unire de formă a celor două Principate Române, care nici măcar numele de România nu primesc, ci de „Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei” fiecare cu domn român și neavând decât două instituții în comun- Comisia Centrală de la Focșani și Înalta Curte de Casație și Justiție. Convenția avea atributele unei Constituții, înlocuind Regulamentele Organice și a fost valabilă până în 1864.

Omul politic Vasile Boerescu afirma : „Europa ne-a ajutat, acum rămâne să ne ajutăm noi singuri. Depinde de noi dacă vom ști să înfăptuim unirea!”

Până acum, Marile Puteri au luat deciziile, dar de acum românii vor fi cei care își vor lua destinul în propriile mâini.

În Moldova, Adunarea Electivă era dominată de reprezentanții Partidei Naționale. Conservatorii propun drept candidați pe fostul domnitor Mihail Sturdza și pe fiul acestuia, Grigore Sturdza. Forțele progresiste au reușit să desemneze un singur candidat pe colonelul ALEXANDRU IOAN CUZA. Militar de carieră, s-a dovedit a fi un talentat conducător, politician, diplomat, vizionar, care a realizat remarcabile proiecte pentru modernizarea și întărirea statul național România.

Alegerile din Moldova au fost organizate la 5 ianuarie 1859 și a fost ales în unanimitate ca domn, Alexandru Ioan Cuza. Acest fapt a marcat triumful forțelor politice care militau pentru modernizarea societății. Sugestiv în acest sens este discursul lui Mihail Kogălniceanu care la 5 ianuarie se adresa domnului: „Prin înălțarea ta pe tronul lui Ștefan cel Mare, S-a înălțat însăși naționalitatea română... Alegându-te pe tine Domn... am voit să arătăm lumii ceea ce toată țara dorește: La legi noi, om nou! O Doamne! Mare și frumoasă îți este misia ... Fii dar omul epoci; Măria Ta, ca Domn, fii bun, fii blând; Fii bun mai ales cu aceia pentru care mai toți domnii trecuți au fost nepăsători sau răi. ... Fă dar ca Domnia Ta să fie cu totul de pace și dreptate.”

Pentru că nicăieri nu se preciza că cei doi domni trebuie să fie persoane diferite, conducătorii luptei naționale au decis să pună Europa în fața faptului împlinit și să îl propună în Țara Românească pe domnul Moldovei – Alexandru Ioan Cuza. Această idee a fost publicată în ziarele vremii și sprijinită de populația Bucureștilor, care a ieșit în stradă, în jur de 30 000 de oameni și a convins Adunarea Țării Românești, la data de 24 ianuarie 1859 să îl aleagă ca domn pe Alexandru Ioan Cuza.

Alegerea aceluiași domn în ambele principate a produs uimirea Curților europene, dar și admirația cercurilor progresiste. Unirea a fost rezultatul luptei românilor sub conducerea unor personalități care vedeau în acest act prima etapă în realizarea visului de veacuri-Marea Unire. Mihail Kogălniceanu afirma: „Unirea este actul energic al întregii națiuni române! Unirea, națiunea a făcut-o!”

Elena doamna, cu priviri senine,
Iși sta alături, grija îți purta,
La bine și la greu a fost cu tine,
Și cea dintâi ți-a zis „Măria ta!”

Îți fuse dat, cinstite pârcălabe,
Să porți coroana lui Ștefan cel Mare,
Să duci mândria stemei basarabe,
Un singur țel o singură chemare.

(Prof. Anamaria DOROHONCIANU)

Alexandru Ioan Cuza, între calități și defecte Cum era, de fapt, omul din spatele simbolului istoric al micii uniri?

Un om care nu iubea fastul, averile, dar nici munca. Nepăsător, zeflemist, dar cinstit și milostiv, iubitor al femeilor frumoase și pasionat de cai. Așa îl descriu istoricii pe Cuza, domnitorul Miciei Uniri.

Numele lui Cuza este legat de cele mai importante momente din procesul de înfăptuire a statului român modern. În spatele domnitorului care a realizat Mica Unire a stat un om cu calități și defecte, o personalitate controversată asupra căreia s-au aplecat mulți istorici. Despre cum era, în realitate, omul Cuza s-au scris mii de rânduri.

Alexandru Ioan Cuza a fost ales domn al Moldovei pe 5 ianuarie 1859 și domn al Țării Românești pe 24 ianuarie 1859. De numele lui se leagă înfăptuirea Unirii celor două principate românești. În scurta sa domnie, Cuza a militat pentru recunoașterea Unirii de către puterea suverană și puterile garante, pentru înfăptuirea unității constituționale și administrative, lucru realizat în ianuarie 1862, când Moldova și Țara Românească au format un stat unitar cu numele de România și capitala la București.

În perioada 1862-1866 Cuza a încercat rezolvarea marilor probleme ale societății românești, printre care și chestiunea rurală, a împroprietăririi țăranilor cu pământ.

Primul pas pentru realizarea reformei agrare a fost făcut în decembrie 1863, când este votată Legea secularizării averilor mănăstirești. Legea prevedea că toate averile mănăstirești sunt și rămân averi ale statului, iar călugărilor greci li s-au oferit despăgubiri, pe care Patriarhia de la Constantinopol le-a refuzat.

Tot în 1863 s-a hotărât ca limba de oficiere a slujbelor bisericești să fie limba română, în locul limbii slavone, respectiv grecești.

La 2 mai 1864 Cuza dă o lovitură de stat, se elaborează Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris (document ce va avea rol de Constituție), și preia puterea în mâinile sale.

În august 1864 este sancționată și promulgată Legea rurală, prin care se desființa claca, iar foștii clăcași erau împroprietăriți cu pământ. Au fost împroprietărite prin lege circa 500.000 de familii, cu o suprafață de circa 2.000.000 ha; alte 100.000 de familii și-au putut cumpăra loturi mai mici. După reforma agrară, țăranii au ajuns să dețină circa 30% din teritoriul țării.

În decembrie 1864 este emisă Legea instrucțiunii publice, prima lege modernă a învățământului din Principate, care reglementa atât învățământul public, cât și pe cel privat, de la cel primar la cel superior. Sistemul de învățământ era structurat pe 3 cicluri :primar 4 ani, secundar 7 ani și universitar 3 ani. Învățământul primar devenea obligatoriu și gratuit.

Alte măsuri reformatoare: emitere Codului Civil, elaborate după codul lui Napoleon; Biserica Ortodoxă devine autocefală, este emisă Legea organizării judecătorești; Codul Penal și cel de procedură penală.

Defectele domnitorului...

Despre omul Cuza s-a mai spus că era neserios, zeflemist, nu iubea munca și prea nepăsător în legătură cu soarta lui. "Cuza apoi deși foarte inteligent, cuprinzând ușor lucrurile, nu prea iubea munca. Pe de altă parte îi plăcea mult a râde și a-și bate joc de acei ce-l înconjurau mai de aproape, și ținea în seamă, prin o mare simpatie, pe acei ce primeau glumele lui. Așa se făcu de el lăsă adeseori treburile pe mâinile oamenilor săi de încredere și de se constitui așa numita lui camarilă: (Librecht, Docan, Pisoschi) tocmai în momentul când el își îndușmănisese într-un chip așa de grav mare parte din clasa conducătoare, prin lovitura de stat", mai relatează Xenopol. Ca om politic, Cuza a fost un iubitor al loviturilor zdravene și neașteptate.

Controverse...

Deși i s-a pus eticheta de cartofor și s-a scris despre Cuza că era un mare amator al jocurilor de noroc, se pare că domnitorul nu avea patima jocului. Și deși s-a spus despre Cuza că a fost un afemeiat, mărturiile contemporanilor săi dezminț acest lucru. „Se imputau domnului patima jocului. El nu mai juca alta decât jocuri ordinare cu amicii, de când se numise domn. Îl acuzau de mândrie. În casă era amabil cu toți; îi pune pe toți să șeadă, le permitea să fumeze, să râdă. Îl acuzau de băutură; nu bea decât apă la masă și un lichior după masă. Îl acuzau de patima pentru femei. Nu a despărțit nici un bărbat de femeia sa; nu a făcut să plângă nici o mamă pentru fiica sa răpită”, scrie Bolintineanu, în „Viața lui Cuza”.

Cuza și femeile...

Viața amoroasă a lui Cuza s-a împărțit între soția Elena și amanta Maria Obrenovici. Elena l-a iubit până la moarte și a acceptat să-i crească copiii rezultați din relația extraconjugală cu amanta. Marea iubire a domnitorului a fost Maria Obrenovici.

Se spune că Maria Obrenovici, cu experiență în seducerea bărbaților puternici, s-a folosit de frumusețea și inteligența ei pentru a obține nu atât dragostea domnitorului Cuza, ci avantaje materiale. Despre Cuza se spune că a fost vrăjit de farmece fizice ale Mariei. "Femeie foarte frumoasă, cu un bogat păr negru și ochi albaștri, ce făceau un contrast reușit și produceau un efect minunat", este descrierea rămasă de pe urma frumoasei Maria Obrenovic.

(Rebeca Cristina HUȚANU, X B)

Cuvântul lui Roată către Divan

Eu fac merele și vinul,
Ar pământul an de an,
Stiu ce gust are pelinul,
Nu-s boier, ci sunt țaran.
Aduc florile-n livadă,
Ciocârliile în lan,
Îmi port dorul prin baladă
Iar acum pe la Divan.

Cobora cerul pe ape
Ion Roată când vorbea,
Se trăgeau muntii aproape,
Dunărea vorbea și ea.
Și zvâcni codrul ca para,
Grâul tresări din somn.
Striga Roată: "Vrem cu țara,
Noi îl vrem pe Cuza domn!"

Port aici cuvânt de cremenii
Despre muncă și dreptate,
Viața țării e asemeni
Inimii ce vesnic bate.
Voi, boieri! Voi, gospodari!
Cum ciresii în grădină
După iarnă dau lăstari,
Birui-vom spre lumină!

(Ioan Gh. PRICOP)

Seminarul Teologic este sămânța cea bună care-mi rodește în fiecare anotimp!

Îmi amintesc cu mare bucurie acea dimineață când m-am trezit înaintea soarelui și am plecat cu mama, icoana cea nemărginită a sufletului meu, pentru a susține probele de admitere la Seminar Teologic „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi, lăsând în urmă Prutul, satul cel drag mie și ogradă părintească.

Când urcam spre Seminar, m-am oprit și am privit prezentul, fiind uimit de frumusețea Catedralei și de statuia e bronz din fața Primăriei Municipiului Dorohoi, sub denumirea de „Ostașul român în atac”, instituții ale căror jurăminte le port cu sfințenie în suflet și pe care le slujesc.

Curtea Seminarului avea mulți oaspeți care așteptau să-i calce pragul timp de patru ani. Cu emoție mi-am privit colegii, atunci fiind concurenți, dar după, cei mai buni prieteni cu care am împărțit atâtea momente frumoase.

Cu siguranță, nimeni nu a uitat imnul cântat la admitere și grija cu care l-a pregătit. Cu vocea tremurândă, am început să cânt imnul Ortodoxiei, Hristos a înviat.

Admiterea a trecut, vacanța nu-și mai găsea locul, dorința începerii anului școlar era prea mare. Iată-ne ajunși la Biserica Sfintei Vineri, chiar în zi de mare sărbătoare, Sfânta Cruce, urcând Bulevardul și participând la slujba începerii anului școlar.

Nu a durat mult, iar dormitorul celor șapte din camera 11 a fost modificat după placul nostru, văruind, schimbând parchetul și înlocuind păturile. Timp de patru ani am mâncat împreună la aceeași masă și niciodată separați, împărțind fiecare pachetul primit de la părinți sau colacul de la praznice.

Îmi pot aminti multe, dar cum să vorbesc de Seminarul nostru, când inima nu-i mai bate, rămânând doar zidurile, ori despre concertele noastre, când dirijorul a plecat după diapazon, iar acum cântă cu îngerii, să vorbesc despre întâlnirile noastre la ceas de seară, când ne adunam și-l ascultam cu câtă dragoste ne vorbea, când el vorbește acum cu Creangă, Anton Pann ori cu iubita lui mamă.

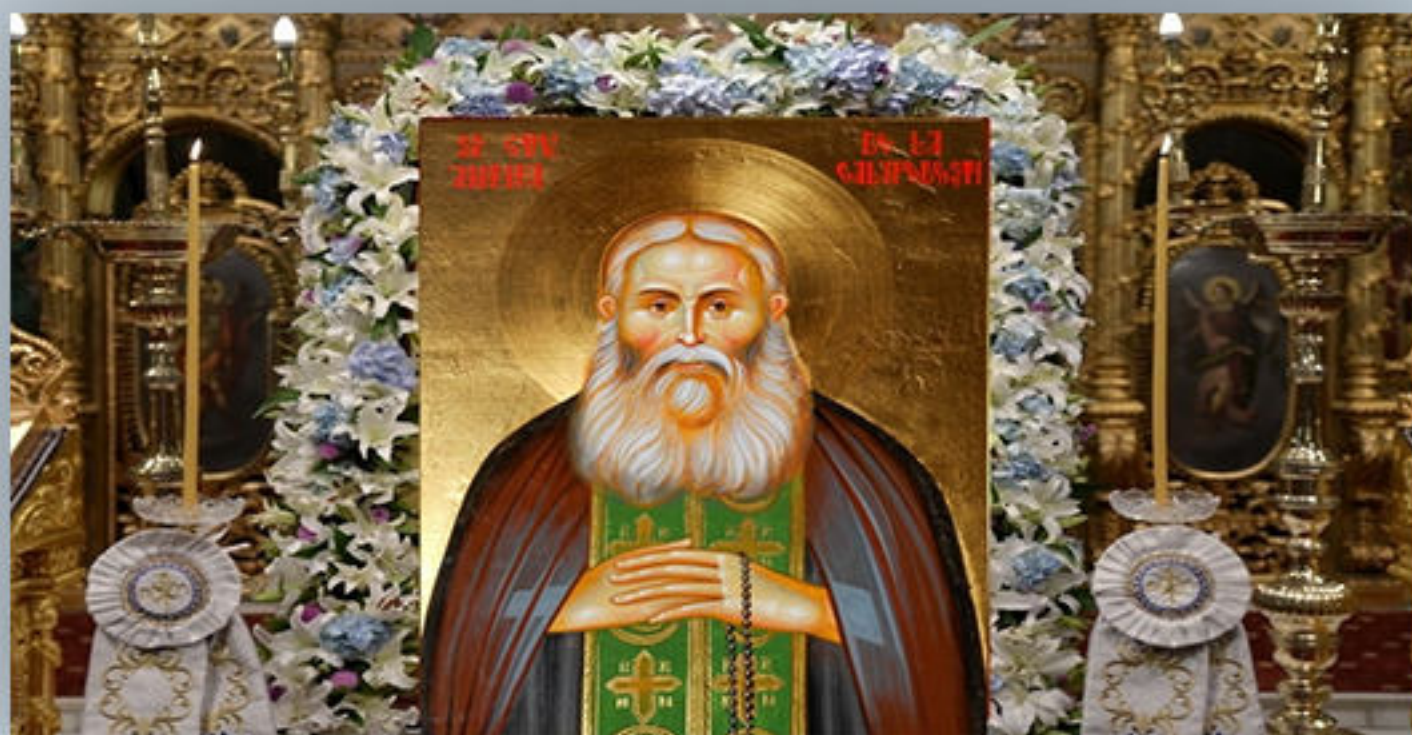
Seminarul Teologic este liceul unde profesorii sunt vânători de talente, exemple demne de urmat și duhovnici apropiați de sufletul tânărului dornic să cerceteze lumea. Pentru mulți dintre noi acest liceu a fost o rampă de plecare chiar și spre alte domenii de activitate, deoarece acolo am învățat să învățăm, am descoperit noi talente și am trecut printr-un program al liceului care ne-a schimbat, responsabilizându-ne. Simplul fapt că mai aveam șase colegi de cameră, m-a învățat că respectul, încrederea și bunătatea, sunt esențiale pentru un colectiv încheiat cum am fost noi.

Absolvind acest liceu, am ajuns să vorbesc despre Dumnezeu, absolvind Facultatea de Teologie Pastorală și Facultatea de Asistență Socială din Iași, am ajuns să mă aplec spre durerea celor bolnavi și să aplic legea, având pe umeri niște trese, în urma absolvirii Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București; toate acestea și-au luat seva din băncile Seminarului, din rugăciunile săvârșite în Paraclis și din foarfecele profesorilor care au lucrat la corana roadelor mele.

Cu bucurie am mărturisit acolo unde m-au purtat pașii, că am văzut lumina soarelui, într-un sat uitat de lume, dar niciodată de Dumnezeu, că am absolvit Seminarul Teologic din Dorohoi și că am învățat strana Bisericii din satul meu dimpreună cu fratele meu iubit, Alin, absolvent și el al Seminarului din Dorohoi, iar acum ofițer în cadrul Jandarmeriei Române.

(Sublocot. Constantin TĂNĂSUC,
Comandant de pluton la Inspectoratul de Jandarmi
Județean Iași, absolvent promoția 2012)

Viața Sfântului Cuvios Antipa de la Calapodești

Mare trăitor duhovnicesc și călugăr Sfântul Cuviosul Antipa s-a născut pe pământul Moldovei în anul 1816, în satul Calapodești din județul Bacău.

La vârsta de 20 de ani a fost călăuzit de Duhul Sfânt să intre în nevoința călugărească. Mai întâi s-a ostenit doi ani de zile în obștea Mănăstirii Căldărușani. Apoi s-a dus la Muntele Athos și s-a stabilit în schitul românesc Prodromu, unde se nevoiau peste 80 de sihăștri români. Acolo a deprins meșteșugul nevoinței duhovnicești de la cei mai aleși călugări athoniți, ajungând vestit în schit pentru postul și osteneala lui. Tot acolo a primit tunderea în monahism și s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul lacrimilor și al neîncetatei rugăciuni.

După aproape cinsprezece ani de sihăstrie în schitul Prodromu, a mai trăit încă patru ani în Mănăstirea Esfigmenu. Acolo a primit îngerescul chip al schimiciei sub numele de Antipa și a fost hirotonit diacon.

În anul 1860 Cuviosul Antipa a părăsit Muntele Athos și s-a întors în Moldova, la mănăstirile din împrejurul Iașului. Dar fiind căutat de mulți credincioși, după trei ani a plecat să se închine în Lavra Pecersca la moaștele cuvioșilor părinți. Ajuns în nord, uimind pe toți cu sfințenia vieții lui a auzit de mănăstirea Valaam, în care s-a așezat în anul 1865, viețuind 17 ani de zile. În aceeași mănăstire s-a învrednicit de darul preoției, arătând fapte minunate de trăire duhovnicească, în post, în rugăciune și în desăvârșită sărăcie. Cea mai mare nevoință a lui era rugăciunea cea de foc a inimii, prin care neîncetat slăvea pe Dumnezeu, izgonea gândurile cele necurate și gusta din bucuriile cele negrăite ale Duhului Sfânt.

Pentru o petrecere aleasă ca aceasta, Cuviosul ieroschimonah Antipa a dobândit de la Dumnezeu darul facerii de minuni și al înaintevererii. Cunoștea gândurile cele ascunse ale oamenilor și pe mulți îi povățuia pe calea mântuirii. Era de asemenea și un mare părinte duhovnicesc și dascăl iscusit al rugăciunii inimii. Pentru aceea numele lui ajunsese atât de cunoscut, încât mulți monahi și credincioși iubitori de Dumnezeu îl căutau și îi urmau învățăturile. Avea și în Mănăstirea Valaam câțiva ucenici aleși, dintre care cel mai sporit era ieroschimonahul Pimen, bărbat cuvios și foarte învățat.

După o nevoință binecuvântată ca aceasta, Cuviosul Antipa și-a dat sufletul cu pace în brațele Mântuitorului Hristos, la 10 ianuarie 1882, și a fost înmormântat în gropnița Mănăstirii Valaam. Este singurul călugăr român care s-a nevoit în această vestită mănăstire isihastă din nordul Europei.

Moaștele Sfântului Antipa se află spre închinare în mai multe locuri: la Mănăstirea Sfântul Antipa de la Calapodești, județul Bacău, Mănăstirea Christiana, din București, Mănăstirea Suruceni, din Basarabia, unde se află brațul drept al acestuia; Mănăstirea Valaam, din Rusia, în Bisericuța Sfinților Serghie și Herman.

Sfântul Antipa de la Calapodești este prăznuit în fiecare an pe 10 ianuarie.

„Peste pământ arcuindu-te ca un curcubeu, ai ajuns din Sfântul Munte în Athosul de la miazănoapte, Valaam. O, Sfinte Părinte Antipa, mult lăudatule, asemenea mult minunaților bătrâni ai Moldovei te-ai făcut; și acum, locuind în slava cerescului Valaam, roagă-L pe Hristos Dumnezeul nostru să ne povățuiască pe calea îngerească.”

(Paul URSACHI, XI A)

1. Etimologia cuvântului „Ianuarie” vine din limba latină. Denumirea lunii provine de la numele unui zeu de origine romană, Ianus. Ca înfățișare, Ianus este adesea prezentat ca având două fețe care privesc în direcții diferite, una înainte și una înapoi, însemnând începutul și sfârșitul, dar și cele două ipostaze ale timpului: trecutul și prezentul, respectiv anul care s-a încheiat și anul care începe.
 2. Ianuarie începe, în fiecare an, cu exact aceeași zi a săptămânii ca luna octombrie, cu excepția anilor bisecți. În anii bisecți, luna Ianuarie își intră în grație în aceeași zi ca și aprilie sau iulie. Romanii au fost cei care au introdus luna Ianuarie în calendar, în anul 700 î.Hr.
 3. În Ianuarie 2018 a avut loc fenomenul lunii albastre, un fenomen extrem de rar întâlnit. Aceasta combină o super lună, o lună sângerie și o eclipsă totală, alcătuind un singur fenomen ce s-a petrecut prima dată după 150 de ani, potrivit NASA.
 4. Sfânta Cuvioasa Sinclitichia este sărbătorită pe data de 5 Ianuarie și ea fost un exemplu și un model de monahism pentru toate surorile din mănăstire? Multe femei au urmat-o și au ales să îmbrățișeze viața monahală.
 5. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Care S-au arătat la râul Iordan, trimit la denumirea de Teofanie sau Epifanie? Teofania (din grecescul theophania, însemnând „arătarea lui Dumnezeu”) este unul dintre Praznicele Împărătești ale Bisericii Ortodoxe, sărbătorit pe 6 ianuarie. Este praznicul care dezvăluie Sfânta Treime lumii, prin Botezul Domnului.
- Sfântul Ioan Gură de Aur precizează că Domnul nu S-a făcut cunoscut tuturor când S-a născut, ci când S-a botezat.

(Valentin CANTONAȘ XII A)

Picătura de COOLtură

Hachikō: Povestea unui câine este un scurtmetraj în regia lui Lass Hallston lansat în anul 2009.

Povestea bazată pe fapte reale a început în anul 1924, atunci când profesorul Hidesaburo Ueno, de la catedra universitară de Agronomie, l-a adoptat pe Hachiko, un câine din rasa Akita Inu, acesta așteptând în gară până profesorul se întoarcea de la Universitate. Un an mai târziu, profesorul Ueno suferă un preinfarct și nu se mai întoarce. Hachikō a intrat în posesia altor proprietari, dar a evadat cu obstinație, apărând mereu la vechea sa casă unde fusese crescut de profesorul Ueno. În cele din urmă, a realizat că profesorul Ueno nu mai locuia acolo, așa că s-a dus să îl caute în gara unde îl însoțise de atâtea ori înainte

Devotamentul lui Hachiko a impresionat prin forța și dragostea față de stăpân, acesta așteptând 9 ani de zile în fața gării până când, într-un sfârșit, a murit.

În anul 2004 autoritățile au decis să îl onoreze pe Hachikō prin ridicarea unui statui în fața gării Odate. În fiecare an, pe 8 martie, devotamentul lui Hachikō este onorat printr-o ceremonie solemnă de comemorare la Gara Shibuya din Tokio, ceremonie la care participă sute de iubitori de animale.

Filmul merită vizionat, deoarece acesta expune publicului că un câine îți este loial și dincolo de moarte, uneori dovedindu-se mai loial ca unii oameni.

(Raul GĂINĂ, XII A)

La ziua hramului...

Pentru un Seminar, pentru o școală teologică, Sfinții Trei Ierahi alcătuiesc o diademă care strălucește în permanență, veghind asupra procesului de formare intelectuală și spirituală a viitorilor slujitori ai altarului. Ei constituie o vie și permanentă exemplificare a misiunii jertfelnice a preoției următoare în har Întemeietorului ei, Domnul Iisus Hristos. De la dâșii învățăm și smerenia necesară preoției, ca și faptul că trebuie să ne pregătim temeinic pentru a putea fi vrednici de o asemenea cinste, în măsura în care ne putem socoti vrednici.

Pentru tinerii de astăzi, mesajul sărbătorii este acela, de a fi totdeauna cu luare aminte asupra cuvintelor Sfintei Scripturi, ca și asupra scrierilor acestor Sfinți Părinți ai epocii de aur a Bisericii creștine. Plecând de la Sfânta Scriptură, ei au dezvoltat luminați de Duhul Sfânt, adevărurile de credință. Găsim în operele lor reflecții asupra Dogmei Sfintei Treimi, asupra creației, Tainei Hirotoniei și multe altele, toate acestea oferind un orizont larg de cunoaștere a fiecărui om care vrea să se aplece asupra lor. În vremurile prin care trecem și căroră suntem supuși, toate aceste scrieri vin ca un mesaj de încurajare pentru toată lumea creștină, și în special, pentru tinerii care reprezintă viitorul atât al neamului cât și al Bisericii.

Într-o formă sau alta, cu toții suntem înscrisi în lucrarea de slujire a Bisericii lui Hristos Domnul și Dumnezeuul nostru.

Tratatul despre Preoției al Sfântului Ioan Gură de Aur, deschide perspectivele slujirii purtându-se pe cele mai înalte culmi spirituale prin vrednicia acestei slujiri de care nici îngerii nu au fost învredniciți.

Dar Sfântul atrage atenția că: „pe cele mai înalte culmi bat cele mai puternice vânturi”, de unde și atenția permanentă a slujitorului de a se ancora în slujirea Sfintei Liturghii care îi conferă pacea gândurilor și apropierea de Dumnezeu. Continuând spectrul preocupărilor, vedem curățarea gândirii înduhovnicite prin cuvântările care l-au făcut vrednic de această titulatură „Gură de Aur”.

Aceeași acuratețe a gândirii găsim și la Sfântul Grigore în lucrările de apărare a drepte credinței și în cele dogmatice care l-au clasificat ca teolog, adică vorbitorul de Dumnezeu și în același timp trăitorul în Dumnezeu.

Nu în ultimul rând, se deschide latura activității sociale, concretizat de Sfântul Vasile cel Mare. Deschiderea acelor case pentru săraci și bolnavi, ca și purtarea de grijă pentru cei în nevoi și suferință, constituie o dovadă a iubirii aproapelui pe care Biserica a practicat-o întotdeauna, nu doar declarativ ci efectiv, chiar dacă nu a trâmbițat-o înaintea lumii.

Tocmai acest lucru dorim ca tinerii noștri să-l învețe și să-l pună în aplicare în parohiile în care vor fi trimiși. Nu ca un ultim îndemn, pentru avalanșa de informații și practici care invadează mintea și viața mondenă, amintim sfatul Sfântului Vasile cel Mare că tinerii să fie ca albinele care iau din flori numai polenul din care fac apoi miere.

(Pr. Director Constantin MUHA în Revista Haris, nr. 7, ian.-febr. 2000, transcris de Valentin CANTONAȘ, XII A)

**SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX
„SFÂNTUL IOAN IACOB” DOROHOI**

